

דאמר מר: [דברים יח ט י] "לא תלמד לעשות". על מנת לעשות — אי אתה למד. אבל אתה למד להבין, ולהורות את הדבר לתלמידים. (84)

הדרן עלך פרק ארבע מיתות

המכשפים נצרך הדבר לגלות מהם המכשפים למען ידעו על מה הם הורגין, ולולא כן מאין היו יודעין מהו מעשה שממיתין עליו, ומהו מעשה שאין ממיתין עליו. ונתן משה רבינו לסנהדרין בקבלה הלכות כשפים ולידם אותם. ולפיכך אמרו: לא תלמד לעשות. אבל, אתה למד להבין ולהורות.

ואמרו: אין מושיבין סנהדרין אלא בעלי חכמה וכו' ובעלי כשפים וכו'. ואלו ההלכות היה שונה רבי אליעזר בעסקי נטיעות קישואין. ועכשיו שאין לנו ארבע מיתות, לא נצרכו ללמדם בקבלה, שלא תבוא תקלה. [ועיין בתשובות הרשב"א ח"א סוף סימן תי"ג ובביאור הגר"א יו"ד סימן קע"ט אות י"ג.]

על ביתו שנשרף ועל ספינתו שטבעה בים. וזו, לא נאסרה.

והתוספות ביבמות יג ב תירצו כדברי התוס' כאן ועוד תירצו שיש לחלק בין מכה לשריטה. שלא אסרה התורה אלא שריטה. ורבי עקיבא לא היה שורט אלא רק מכה על בבשרו, והכאה, אינה אסורה.

הרא"ש [מועד קטן פרק ג' סימן צ"ג] תמה על דברי התוספות, דאין כל הבדל בין מכה לשריטה. אלא כל שעושה מעשה בידים — חייב. ועל כן תירץ הרא"ש כדברי התוס' כאן. ועיין במנחת חינוך מצוה תס"ז אות ב'.

84. מובא בשם תשובות הגאונים סימן ל"א: והווי יודעים שמאחר וציוה המקום להמית את